

Baka István
1948–1995

ADY ENDRE VONATÁN

Hová robog ez a vonat ki tudja
az alkony fellegei mint asszonyi öl
piros redői szétnyílnak magába
fogad az éj és robogunk tovább ki
tudja hogy hová milyen éjszakába
micsoda anyaméh micsoda város
micsoda óceán magzatvize
micsoda ringás vérpiros homály vár
ki tudja istenem ki tudja
csak robogunk tovább a semmibe

Hová robog ez a vonat ki tudja
fekete szűz égő vörös szemekkel
fekete csapzott hajzata vonódik
utána sátán vasszüze hová fut
ki tudja talán csak a sínek
de ki tudhatja hogy a sínek is
hol csavarodnak föl a semmibe
aludni kellene igen aludni
talán ha elszívnék egy cigarettát
egy korty ital talán segítene
tán elaludnék ha egy asszony árnya
a fülke függönyén átkéklene
de az is lehet rajtam kívül már a
vonaton nem utazik senki se

Hová robog ez a vonat ki tudja
az állomások régen elmaradtak
megfulladok de zárva minden ablak
robogunk a földszűrű éjszakába
a záporba holtak zilált hajába
szikra száll vagy széttúrt csontok szilánkjá
ki tudja istenem ki tudja
s ki tudja hogy kik ülnek itt velem
mint röntgenképen áttetszik az arcuk
hol szálltak fel s mért nem szól senki sem
csak mosolyognak s áttetsző kezükben
fojtó illatú súlyos koszorúk
ki tudja hogy a vonat hova fut
meddig fúródik a párnás sötétbe
mint rozsdás szög a Krisztus tenyerébe
talán aludni kellene igen
nem tarthat már nagyon soká az út
hamarosan megérkezem

HÁRY JÁNOS BÚCSÚPOHARA

Ki császárokkal paroláztam és
A világ végén lógattam le lábom
Most engem lóbál fejfelé
A Nixtől prüszentésnyire halálom

A Hajnalsillag csákómon a gomb
Ragyog fölöttem kőporral sikálva
Hej bolhaként elugráló napok
Viszket az egész Mindenség-kaszárnya

A virradatot véresre vakartam
Az én sebemből fröccsent fény az égre
Negyvenhat évem priccsén kitakarva
Fekszem s a kürtök riadójelére

Várok s vezényszavakra nyergelj! lóra!
Fölbred újra álmából a század
Kardot ragad s a menny Napóleonja
Mégfut előlünk nyakában lába

Mint aranyórát elveszti a Holdat
Mint aranytallér elgurul a Nap
S megtorpannak a csontlovak s a holtak
Csillagkép-csatarendbe állanak

S feltündököl akár egy generális
Rendjellel tűzdelt zubbonya az ég
Fogd obsitod vitéz Joannes Hány
Időd kitelt meséidből elég

Ki császárokkal paroláztam és
A világ végén lógattam le lábom
Meglóbál most és fejjel lefelé
A Nixbe ejt le prüsszentő halálom

RACHMANINOV ZONGORÁJA
ФОРТЕПЬАНО РАХМАНИНОВА

Hó és üszök hó és üszök
A zongorád te számüzött
Oroszhon tüllök tükrök és
Vad vodkabűz vak szívlövés

Hó és üszök hó és üszök
Bóklászva billentyűk között
Mefagy megég az ujjad és
Elvérzik közben Puskin is

Hó és üszök hó és üszök
Hollócsőr váj fagyott dögöt
Sötét a menny fehér a sík
Mindegy fehér vagy bolsevik

Hó és üszök hó és üszök
Hazád örökre ellökött
Hófútta sík a zongorád
Kereshetsz rajta új hazát

Hó és üszök hó és üszök
Te zongorádba számüzött
Honvágy emészt szeszlángu tűz
Vad szívlökés vak vodkabűz

BÚCSÚ BARÁTAIMTÓL

Yorick Pehotnij fogadott fivérek

Most elballagtok egymást támogatva
Egyik Helsingör esti kék ködébe
Másik a pétervári alkonyatba

Mindegy a varju egy nyelven beszél
Mindenhol épp csak Dániában raccsol
Oroszthonban meg lágy l-ekkel él
Kál kál ha udvarolgat s nem parancsol

De itt is ott is szép mikor tavasszal
Rosszul kirázott tagként csöppet ejt
Az első jégcsap s nyirkos lesz a hajnal
S foltként üt át Szentpétervár felett

Ahol a nép most kolbászért áll a sorba
S még szebb az est Helsingörben mikor
Illatozón kinyit a lacikonyha
Bár jól tudom hogy hasztalan kotor

Yorick zsebében hat csupán a krajcár
S hétbe kerül a sült de tán jutott
Is volna néki ha Horatiusnál
Le nem ragad s ismerné Móriczot

Jó volt-e élni mondd Yorick s Szytepan te
Vagy legalábbis elviselhető
Vigasztaljon ha nem fogad be Panthe-
On titeket befogadott a Nő

Búcsúzom töletek barátaim ti
Kik elfecsegve minden titkomat
Csak egyet egyet nem mondhattatok ki
A legnagyobbat a Titoktalant.

Csak a szavak

Csak a szavak már nem maradt más
csak a szavak csak a szavak
a tó szavában úszom én hol
a hínár mondata tapad

testemre és a mélybe húzna
de hát az is csak szó a mély
nevezz meg és a név a szó majd
kiszabadulva partot ér

csak a szavak már nem maradt más
nem táplál a kenyér s a bor
lélek vagyok ki test-koloncát
hurcolva folyton megbotol

a semmi és a lét közötti
küszöbben bár ez a küszöb
szó maga is csak és riadtan
tévelygek a szavak között

jó volna lenni még talán de
mit is tegyek ha nem lehet
a szótáradba írj be s néha
lapozz föl engem és leszek.